

Arrest

nr. 325 417 van 18 april 2025
in de zaken RvV X / XI en X / XI

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoekster), wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenote van de tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. De verzoekende partijen hun asielmotieven zijn onderling verknocht en de uiteenzetting van het enig middel in hun verzoekschriften is, op enkele persoonlijke toevoegingen in hoofde van tweede verzoekster na, identiek. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid worden samengevoegd.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2. Over de gegevens van de zaken

Eerste en tweede verzoekster, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 1 augustus 2023 België binnen met hun paspoorten, identiteitskaarten en trouwboekje en verzoeken dezelfde dag, respectievelijk op 4 augustus 2023, om internationale bescherming. Op 25 juni 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de staat Lara. Uw ouders heten H(...) M(...) S(...) L(...) en M(...) P(...) D(...) S(...) (CGVS (...)) en CGVS (...)) en ze bevinden zich sinds september 2023 ook in België. Uw zus S(...) A(...) S(...) P(...) reisde samen met uw ouders in september 2023 naar België (CGVS (...)), alsook met haar partner W(...) A(...) A(...) C(...) (CGVS (...)). Uw andere zus B(...) M(...) S(...) P(...) (CGVS (...)) en haar partner J(...) G(...) F(...) L(...) (CGVS (...)) reisden in november 2021 naar België. De redenen dat uw gezinsleden naar België zijn gekomen houden geen verband met uw vluchtmotief. U verklaart namelijk dat ze vervolgd en bedreigd werd door FAES. U stelt in dit verband geen vrees te hebben.

Van uw geboorte tot 2017 woonde u in de staat Lara van Venezuela. U hebt uw middelbare school opleiding niet afgemaakt omdat u te maken kreeg met homofobie en beledigingen omwille van uw geaardheid. Op uw achttienjarige leeftijd vertelde u uw moeder dat u valt op vrouwen. Uw familie had problemen om dit te aanvaarden waarop u uw ouderlijk huis moest verlaten gedurende vier jaren. U woonde destijds alleen en begon te werken om uzelf te onderhouden, eerst in een fotostudio en van 2012 tot 2016 in een snoepgoedwinkel. In begin 2016 werd u ontslagen als zaakvoerder in de snoepgoedwinkel omdat u uw baas aansprak op zijn homofobe opmerkingen. U vertelde hem dat u tot dezelfde gemeenschap behoorde. Vier dagen later werd u ontslagen. Tussen begin 2016 en juli 2017 onderhield u zichzelf door het online verkopen van huishoudelijke apparaten.

Van 2012 tot 2014 of 2015 had u een relatie met een vrouw genaamd J(...). Jullie hebben toen verbale agressie meegemaakt. In 2016 leerde u S(...) E(...) A(...) M(...) (CGVS (...)) kennen en begon jullie relatie. Op 17 juni 2023 zijn jullie getrouwd.

U bent vertrokken uit Venezuela omdat u te maken kreeg met homofobie en omwille daarvan met krenking en beledigingen.

In juli 2017 bent u naar Santiago de Chili verhuisd in Chili bij uw partner S(...) die daar reeds enkele dagen of weken woonde. In Chili hadden jullie eerst een werkvergunning en daarna een verblijfsvergunning van onbepaalde duur. U werkte daar in een voedselverwerkingsonderneming en nadien van 2021 tot 2023 in

een slagerij van een supermarkt. Vanaf 2021 ontstond er een golf van xenofobie tegen Venezolanen in Chili. Jullie waren in Chili het slachtoffer van verbale agressie omwille van jullie nationaliteit en geaardheid. Zo nam een man zijn geslachtsdeel vast in een park toen jullie jullie honden uitlieten en zei hij dat jullie nog nooit een man hadden gekend.

In mei 2022 namen jullie een vakantie van twee weken en trokken naar Colombia en Venezuela. Jullie zijn vijf dagen in Venezuela op hotel geweest in Lara. U hebt kort uw familie gezien, maar u werd weggestuurd omdat uw familie in de gaten werd gehouden door FAES. U weet niet waarom ze problemen hadden. U stelt geen vrees te hebben in dit verband. Daarna keerden jullie terug naar Chili en bleven daar tot 31 juli 2023. In Chili kregen jullie te maken met homofobie, xenofobie en beledigingen. Begin 2023 waren jullie met de bus onderweg toen twee Chileense vrouwen jullie uitscholden en u in uw gezicht sloegen wanneer ze van de bus stapten.

Omwille van de bovenstaande problemen besloot u Latijns-Amerika te ontvluchten. Op 31 juli 2023 vlogen u en uw echtgenote S(...) van Chili via Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 1 augustus 2023. Op 1 augustus 2023 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1-10) de Venezolaanse identiteitskaarten van S(...) en u, (2-4) de Venezolaanse paspoorten van S(...) en u, (3-5) de Chileense identiteitskaarten van S(...) en u, (6) de huwelijksakte van S(...) en u, (7) een verslag over xenofobie in Chili, (8) een artikel over LGBTQ+ in Venezuela, (9) een attest van Chileense psycholoog betreffende S(...), (11) foto van S(...)'s werk in Chili, (12) foto's en documenten van uw alopecia, (13) foto's van uw werk, (14) foto's van jullie relatie, (15) een foto van uw verwondingen na het incident op de bus in Chili begin 2023, (16) document ter werkaanbeveling van u en (17) documenten betreffende de sociale zekerheid in Chili van S(...) en u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat u en uw partner veel hebben meegemaakt en u daardoor nog werkt aan uw mentale gezondheid (CGVS, p. 2). U staat momenteel op de wachtlijst voor afspraak met een psycholoog in België (CGVS, p. 2). U legt geen psychologische documenten of attesten neer omtrent uw psychologische toestand. U legt wel foto's en documenten neer betreffende uw alopecia of haaruitvalaandoening die u verklaart te hebben gekregen in 2022 ten gevolge van stress en de depressie die S(...) destijds had (CGVS, p. 9; zie administratief dossier, groene map, 12). Deze stukken hebben enkel betrekking op uw alopecia die niet onmiddellijk wordt betwist. Ze stellen echter niet van wanneer tot wanneer u leed aan alopecia en of u er momenteel nog aan lijdt. U verklaart zelf dat u ervoor in behandeling bent geweest (CGVS, p. 9). U verklaart tevens niet tijdens het persoonlijk onderhoud hier momenteel nog problemen mee te hebben, noch dat u op het moment van dit persoonlijke onderhoud lijdt aan psychische problemen die uw capaciteiten zouden aantasten om deel te nemen aan het standaardprocedureverloop (CGVS, p. 1-18). Uit uw verklaringen kan verder geen procedurele nood in uw hoofdte worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (CGVS, p. 1-18). U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende

gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (CGVS, p. 8), zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 8). Dat u daar echter geen verzoek om internationale bescherming indiende, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een vrees in vluchtelingrechtelijke zin ten opzichte van Venezuela.

U verklaarde vervolging te vrezen of te hebben ondergaan omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 8-11). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden van 12 januari 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_en_genderminderheden_20240112.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst legt u vage en inconsistente verklaringen af over wie in Venezuela op de hoogte was van uw geaardheid. U vertelt dat u zich niet openlijk uitte als lesbienne, noch hand in hand durfde lopen met een partner of affectie uiten in het openbaar (CGVS, p. 10, 11 en 16). Ook sprak u altijd stiekem af met vriendinnen (CGVS, p. 13-14). Toch verklaart u reeds sinds een jonge leeftijd en gedurende uw verblijf in Venezuela meermaals aangesproken geweest te zijn over uw geaardheid (CGVS, p. 12-14). Bovendien bleek uw familie op de hoogte van uw geaardheid (zie onder).

U verklaarde dat uw geaardheid niet aanvaard werd door uw familie (CGVS, p. 12). U haalde immers aan dat uw vader gedurende zes maanden niet sprak met u en u uw ouderlijk huis moest verlaten toen u op uw achttiende uw moeder vertelde over uw geaardheid (CGVS, p. 12). Hoewel het CGVS bovenstaande feiten ten sterkste betreurt, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U gaf tegelijkertijd aan dat uw zussen u aanvaard hebben en u uw oudste zus reeds op uw zeventiende in vertrouwen nam hierover (CGVS, p. 12-13). Momenteel respecteren uw ouders u en geven hun mening niet (CGVS, p. 12). Meer nog, u vertelt dat uw moeder in

België heeft gezien dat u en uw echtgenote werden bespuugd door iemand in de opvangcentrum en dat dit haar meer inzicht heeft gegeven in de dingen die u (en S(...)) al hebben meegemaakt (CGVS, p. 12-13).

Nog geeft u aan dat u op school problemen had en uitgesloten werd (CGVS, p. 14). U had namelijk het gevoel dat u gebrandmerkt was waardoor u uw middelbare studies niet hebt afgemaakt (CGVS, p. 7, 10 en 14). Nadien vertelt u daarover dat u zich niet meer goed kan herinneren hoe het gebeurde, maar dat u een meisje in vertrouwen had genomen over uw geaardheid en u vermoedt dat zij het aan de leerkracht godsdienst vertelde, gezien die leerkracht plots homofobe opmerkingen begon te maken gericht aan u en enkel u een opstel moest schrijven over de zonde van homoseksualiteit (CGVS, p. 14). Uiteindelijk is de informatie over uw geaardheid uitgekomen waardoor u uw studies hebt afgebroken (CGVS, p. 14). Hierover moet opgemerkt worden dat deze geschetste problemen ook ten zeerste betreurt worden door het CGVS, maar onvoldoende zwaarwichtig zijn teneinde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Daarbij, stelt u te vrezen voor uw eigen welzijn wanneer u bij terugkeer naar Venezuela opnieuw zou willen studeren (CGVS, p. 14). Deze vrees is echter louter hypothetisch en niet zwaarwichtig genoeg om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verder, vertelt u dat u in Venezuela op straat werd blootgesteld aan beledigingen, zoals ziek en lesbische genoemd te worden (CGVS, p. 8-9, 10-11 en 15-16). Mannen op motors hebben u allerlei dingen toegeschreeuwd (CGVS, p. 10). U stelt dat u niet hand in hand over straat kon lopen met uw vrouwelijke partners (CGVS, p. 10 en 15). Tussen 2012 en 2014 of 2015 was u samen met een jonge vrouw genaamd J(...) B(...) (CGVS, p. 13). In haar bijzijn hebt u ook verbale agressie meegemaakt (CGVS, p. 13 en 16). Zo, zaten jullie in 2013 samen in een bar toen er drie dronken mannen binnen kwamen die jullie zeiden dat jullie nog nooit met een echte man waren geweest en daarom waren zoals jullie waren (CGVS, p. 13). Hierop zijn jullie weggegaan (CGVS, p. 13). Ook toen u in 2022 vijf dagen terug ging naar Venezuela, stelt u dat mannen jullie "potten" noemden op straat en de situatie hetzelfde was als vijf jaar eerder (CGVS, p. 16). Hoewel het CGVS ook deze gebeurtenissen te stelligste betreurt, zijn ook deze niet dermate ernstig dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde bovendien niet dat u ooit een klacht hebt neergelegd tegen dergelijke gebeurtenissen (CGVS, p. 1-18). Daarbij moet ook worden opgemerkt dat u nooit fysiek bent aangevallen omwille van uw geaardheid in Venezuela (CGVS, p. 16). U vreest wel dat dit zou kunnen gebeuren (CGVS, p. 16). Gevraagd op wat die vrees is gebaseerd, haalt u aan dat men de agressiviteit voelt en ziet op straat (CGVS, p. 16). U voegt toe dat er in 2019, 2020 of 2021 lesbiennes in uw regio werden aangevallen, waarover u ook een nieuwsartikel neerlegt (CGVS, p. 16; zie administratief dossier, groene map, nr. 8). U wordt echter zelf niet vermeld in het artikel, waardoor het de beoordeling van de commissaris-generaal niet kan veranderen. Een dergelijk artikel dat niets te maken heeft met uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over incidenten waar u geenszins bij betrokken was, zijn echter allerm minst afdoende om ervan uit te kunnen gaan dat u op deze basis een persoonlijke vrees koestert die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

Voorts, verklaart u dat u werd ontslagen als zaakvoerder van een snoepwinkel in begin 2016 (CGVS, p. 10, 14-15 en 17). Uw baas maakte homofobe opmerkingen over homoseksuele mannen die werkten in de nabijgelegen kapperszaken (CGVS, p. 17). Na een tijd vroeg u hem waarom hij dit deed aangezien ze ook klanten van de winkel waren (CGVS, p. 17). Hij antwoordde dat u het onverdedigbare verdedigde (CGVS, p. 17). Daarop vertelde u hem dat u zelf ook tot de LGBTQ+ gemeenschap behoort (CGVS, p. 17). Daarna hadden jullie een verhitte discussie en vier dagen later werd u ontslagen (CGVS, p. 17). Verder, moet worden opgemerkt dat uw baas u geen reden gaf voor uw ontslag en dat hij er zelfs voorkeur aan gaf om u nog meer te betalen zodat u geen klacht zou neerleggen (CGVS, p.17). Tussen uw ontslag begin 2016 en uw vertrek uit Venezuela in juli 2017, verkocht u huishoudelijke apparaten via het internet (CGVS, p. 15). In deze job maakte u geen discriminatoire incidenten mee (CGVS, p.15). Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat u de toegang tot de arbeidsmarkt in zijn geheel werd geweigerd op basis van één van de conventiegronden. Daarbij, stelt u dat het onmogelijk zou zijn om een job te vinden bij een terugkeer naar Venezuela (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom het onmogelijk zou zijn, stelt u dat u er niet aan kan denken om terug te keren naar Venezuela of daar te werken (CGVS, p. 15). U stelt dat als een werkgever erachter komt dat u lesbische bent, je wordt ontslagen (CGVS, p. 15). Dit is een blote bewering. U staat niet waarom het onmogelijk zou zijn voor u om een job te zoeken of waaruit u besluit dat elke Venezolaanse werkgever op deze manier zou handelen (CGVS, p. 7, 9-11, 12-13). Dat u verklaarde dat uw vorige werkgever uit angst voor een klacht de reden voor uw ontslag niet bekend maakte en u zelf extra betaalde, ondermijnt de aannemelijkheid van bovenstaande verklaringen enkel verder (CGVS, p. 17). Daardoor blijft deze vrees louter hypothetisch. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u inkomsten

kon verwerven na uw ontslag in 2016 (zie boven) en dat u in het algemeen verschillende jobs hebt kunnen uitoefenen in Venezuela zonder uw middelbare studies te hebben afgemaakt, waardoor er ook geen concrete indicaties aanwezig zijn dat dit bij terugkeer anders zou zijn.

Daarnaast, stelt u dat u in Venezuela geen verblijfplaats zou kunnen huren als lesbisch koppel indien u uw geaardheid openlijk zou beleven (CGVS, p. 10 en 15). Gevraagd waarom, stelt u dat het lastig is om als homoseksueel koppel iets te huren in Venezuela (CGVS, p. 15). U voegt toe dat u het zelf niet meer hebt meegemaakt omdat u toen reeds het land had verlaten, maar dat het al ingewikkeld lag toen u vertrok en dat u uit het nieuws kan opmaken dat de situatie verslechterd is (CGVS, p. 15). Dit antwoord maakt uw vrees niet concreet en aldus louter hypothetisch. Bovendien toont u niet aan dat u in het verleden ook al dergelijke problemen hebt gekend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u reeds op jonge leeftijd beseftte dat u zich eerder tot vrouwen aangetrokken voelde en u al lang dacht om Venezuela te verlaten omwille van de homofobie die u meemaakte, u Venezuela pas verliet op juli 2017 (CGVS, p. 5-6 en 13-15). Meer nog, u vertelt dat u al langer voor uw vertrek wenste te vertrekken maar dat uw zus een jonge dochter had destijds en u had beloofd bij haar te blijven tot haar eerste levensjaar (CGVS, p. 15). Daarom stelden jullie het moment van vertrek uit (CGVS, p. 15). Dit getuigt van weinig urgentie. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging.

U bent er aldus niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat er - omwille van uw geaardheid - in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Daarenboven, dient ook nog opgemerkt te worden dat uw ouders, twee zussen B(...) en S(...), B(...)’s partner J(...) en S(...)’s partner W(...) (respectievelijk CGVS (...); CGVS (...); CGVS (...); CGVS (...); CGVS (...) en CGVS (...)) Venezuela zijn ontvlucht en in België internationale bescherming hebben verzocht (CGVS, p. 4). Zij hadden problemen met FAES (CGVS, p. 4, 6 en 17). U haalt in dit verband geen enkele persoonlijke vrees aan (CGVS, p. 4). U wordt namelijk gevraagd of u bij een terugkeer naar Venezuela problemen zou krijgen met FAES, waarop u antwoordt dat u het niet weet (CGVS, p. 17). Bovendien hebt u zelf toen u vijf dagen in Venezuela was in 2022 geen problemen ervaren met FAES (CGVS, p. 17). Gevraagd kort uit te leggen wat uw oudere zus B(...) problemen waren met FAES, geeft u toe dat u er niet zo bij betrokken was en dat uw zus en moeder u niet hebben verteld wat zij hebben meegemaakt (CGVS, p. 17). U denkt te weten dat uw oudere zus werd afgeperst voor geld (CGVS, p. 18). U weet echter niet waarom ze werd afgeperst (CGVS, p. 18). Het feit dat u hier allemaal niets over weet, toont enkel verder aan dat uit de problemen van uw familieleden geenszins een vrees in uw hoofde kan worden afgeleid. Mocht dat immers het geval zijn, kan verwacht worden dat u hier op zijn minst meer informatie over zou hebben.

Ten slotte, haalt u ook aan in Chili problemen gekend te hebben in verband met xenofobie, discriminatie en homofobie (CGVS, p. 6-11 en 15-16). U legt ook een foto neer van uw verwonding op uw kaak na de aanval door Chileense vrouwen op de bus (CGVS, p. 9; zie administratief dossier, groene map, nr. 15). Daarover dient echter opgemerkt te worden dat die problemen geen betrekking hebben op uw persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van Venezuela. Uw vrees voor vervolging dient bovendien ten opzichte van uw land van herkomst en nationaliteit, in casu Venezuela, beoordeeld te worden. Zodoende kunnen die problemen in Chili geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Jullie Venezolaanse paspoorten en jullie Venezolaanse identiteitskaarten hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit die niet onmiddellijk wordt betwist (zie administratief dossier, groene map, nummers 1, 2, 4 en 10). Jullie Chileense verblijfsvergunningen, jullie aansluiting bij de sociale zekerheid in Chili, foto’s van S(...)’s werk en van uw werk, alsook uw werkaanbeveling van in Chili hebben betrekking op jullie verblijf in Chili dat niet onmiddellijk wordt betwist (zie administratief dossier, groene map, nummers 3, 5, 11, 13, 16 en 17). De foto’s van jullie relatie en jullie huwelijksakte hebben betrekking op jullie relatie die niet wordt betwist (zie administratief dossier, groene map, nummers 6 en 14). De foto van uw verwonding na het incident op de bus in Chili werd hierboven reeds besproken (zie administratief dossier, groene map, nr. 15). De stukken die uw alopecia staven werden hierboven reeds besproken (zie administratief dossier, groene map, 12).

Tevens legt u een verslag neer betreffende xenofobie in Chili en LGBTQI+ situatie in Venezuela (zie administratief dossier, groene map, nummers 7 en 8). U wordt hier zelf niet in vermeld (CGVS, p. 9). Een dergelijk artikel dat niets te maken heeft met uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over incidenten waarover u hoorde maar geenszins bij betrokken was, zijn echter allerminst afdoende om ervan uit te kunnen gaan dat u op deze basis een persoonlijke vrees koestert die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofd.

Daarnaast legt u foto's en documenten neer betreffende uw alopecia of haaruitvalaandoening die u verklaart te hebben gekregen in 2022 ten gevolge van stress en de depressie die S(...) destijds had (CGVS, p. 9; zie administratief dossier, groene map, 12). Uit deze documenten kan geen vrees bij terugkeer naar Venezuela worden vastgesteld.

Omtrent de medische en psychologische problemen, aangehaald door u en uw partner, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Voorts, bent u legaal met uw eigen paspoort van Chili via Spanje naar België gereisd (CGVS, p. 8). U verkreeg uw paspoort op 7 maart 2023 (zie administratief dossier, groene

map, nr. 2). U reisde met dit paspoort in 2022 nog heen en terug naar Venezuela, waarover u niet verklaart problemen gehad te hebben met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 6 en 8).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op

coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Barquisimeto van de staat Lara. Uw moeder heet C(...) I(...) A(...) M(...) en ze woont in Barquisimeto. U hebt uw vader nooit gekend. Uw zus heet M(...) C(...) en woont ook in Barquisimeto. U hebt uw middelbare studies afgerond. Daarna werkte u op feestelijke evenementen, waar u de decoratie en het eten deed.

Uw moeder had een onderneming en een man had een zaak naast die van haar. Toen u jong was, betastte hij u zonder uw toestemming. Hij zei dat u hierover moest zwijgen. U hebt het nog steeds niet tegen uw moeder verteld. Vanaf een jonge leeftijd, ongeveer zeven, tien of elf jaar oud, besepte u dat u op vrouwen valt.

Nog voordat u zeventien was geworden, had u relaties en contacten met meisjes en vrouwen. Uw moeder kwam erachter dat u veel tijd doorbracht met een meisje. U vertelde uw moeder toen dat u op vrouwen valt. Uw moeder dacht dat het een fase was of dat u ziek was. Hierna probeerde u uw contacten en relaties met vrouwen verborgen te houden voor uw moeder en omgeving. Tevens maakten uw familieleden in uw jeugd opmerkingen over uw uiterlijk en zeiden dat u er mannelijk uitzag.

Toen u zeventien jaar oud was, bracht uw moeder u naar een jongeren detentiecentrum LOPNNA omdat ze uw geaardheid beschouwde als een ziekte. U bleef daar gedurende een weekend.

Daarna keerde u niet meer terug naar uw moeders huis, maar woonde u bij uw maternale grootmoeder in La Rotaria in de staat Lara tot uw vertrek uit Venezuela toen u zeventwintig jaar oud was. Uw ooms en tantes woonden er ook. U werd er ook niet aanvaard. Uw oom hoorde u twee weken na uw verhuis naar uw grootmoeders huis praten aan de telefoon met een meisje en nam daarop uw gsm af en sloeg u. Hij zei dat hij niet begreep waarom u op vrouwen valt. Daarna heeft hij u niet meer fysiek aangevallen.

Van 2012 tot 2015 had u een relatie met een vrouw genaamd S(...) L(...). U hebt geen contact meer met haar. Sinds 2017 hebt u een relatie met B(...) I(...) S(...) P(...) (CGVS (...)). Op 17 juni 2023 zijn jullie getrouwd. Jullie besloten beide Venezuela te verlaten omdat jullie te maken kreeg met homofobie.

In juli 2017 bent u eerst naar Santiago de Chili verhuisd in Chili. Kort daarna heeft B(...) u vervoegd. In Chili hadden jullie eerst een werkvergunning en daarna een verblijfsvergunning van onbepaalde duur. U werkte daar eerst in een banketbakkerij, daarna werkte u van 2017 tot 2022 in een onderneming die voedsel voor vluchten voorbereidde. U werd gediscrimineerd en uitgesloten in 2022 door uw baas. Ze gaf u steeds een kleiner takenpakket. Bovendien ontstond er vanaf 2021 een golf van xenofobie tegen Venezolanen in Chili. Jullie waren in Chili het slachtoffer van verbale agressie omwille van jullie nationaliteit en geaardheid. Zo nam een man zijn geslachtsdeel vast in een park toen jullie jullie honden uitlieten en zei hij dat jullie nog nooit een man hadden gekend.

In mei 2022 namen jullie een vakantie van twee weken en trokken naar Colombia en Venezuela. Jullie zijn vijf dagen in Venezuela op hotel geweest in Lara. U hebt kort uw zus en haar kinderen gezien, maar u werd weggestuurd omdat B(...)’s familie in een situatie verwickeld was waarvan jullie niet op de hoogte waren, namelijk bedreigingen vanwege FAES. Daarna keerden jullie terug naar Chili en bleven daar tot 31 juli 2023. In Chili kregen jullie ook te maken met homofobie, xenofobie en beledigingen. Begin 2023 waren jullie met de bus onderweg toen twee Chileense vrouwen jullie uitscholden en B(...) in haar gezicht sloegen wanneer ze van de bus stapte.

Omwille van de bovenstaande problemen besloot u Latijns-Amerika te ontvluchten. Op 31 juli 2023 vlogen u en uw echtgenote B(...) van Chili via Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 1 augustus 2023. Op 1 augustus 2023 diende u in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1-10) de Venezolaanse identiteitskaarten van B(...) en u, (2-4) de Venezolaanse paspoorten van B(...) en u, (3-5) de Chileense identiteitskaarten van B(...) en u, (6) de huwelijksakte van B(...) en u, (7) een verslag over xenofobie in Chili, (8) een artikel over LGBTQ+ in Venezuela, (9) een attest van Chileense psychiater op uw naam, (11) foto van uw werk in Chili, (12) foto's en documenten van B(...)’s alopecia, (13) foto's van B(...)’s werk, (14) foto's van jullie relatie, (15) een foto van B(...)’s verwondingen na het incident op de bus in Chili begin 2023, (16) document ter werkaanbeveling van B(...) en (17) documenten betreffende de sociale zekerheid in Chili van B(...) en u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat u stress ervaart omdat u herinneringen zal moeten oprakelen die u liever met rust had gelaten (CGVS, p. 2). U ging in 2022 in Chili gedurende drie maanden naar een psycholoog (CGVS, p. 2-3). In België staat u op een wachtlijst voor een afspraak met een psycholoog (CGVS, p. 3). Ondanks deze elementen verklaart u zich bij aanvang van het persoonlijk onderhoud goed te voelen (CGVS, p. 2). U legt tevens een attest neer van uw psychiater (zie administratief dossier, groene map, nr. 9). Er wordt aangegeven dat u leed onder angst naar aanleiding van een xenofobe en homofobe gebeurtenis op het werk. U volgde hiervoor drie maanden psychotherapie van juni tot oktober 2022. Er wordt aangegeven dat u op het moment van het intakegesprek symptomen vertoont een klinisch onbehagen veroorzaken met impact op uw levenskwaliteit en verschillende domeinen van functionaliteit (achteruitgang cognitieve functie en sociale en fysieke functionaliteit). Er wordt tevens de prognose geponeerd dat u bij herstelling van 70 percent van uw symptomen door therapie en medicatie, er in zou slagen om mentaal te herstellen en uw normale activiteiten opnieuw aan te halen. Er kan dan ook op basis van dit attest niet aangenomen worden dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, ongeveer twee jaar later, nog zou lijden onder dezelfde symptomen en deze uw capaciteiten zouden aantasten om deel te nemen aan het standaardprocedureverloop. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel op de DVZ als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed. Er moet tevens worden opgemerkt dat tijdens het volledige verdere verloop van het interview u op geen enkel ogenblik melding maakt van psychologische problemen, noch van concrete geheugenproblemen (CGVS 2024, p. 2-14). Aldus blijkt niet dat uw psychische problematiek het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothetheerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p. 1-14). U geeft bij afloop van het persoonlijk onderhoud ook aan dat u de kans kreeg om uw vluchtmotieven uiteen te zetten en maakt bij afloop geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 14). U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen opmerkingen gemaakt over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie (CGVS, p. 7-8), zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 7-8). Dat u daar echter geen verzoek om internationale bescherming indiende, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een vrees in vluchtelingrechtelijke zin ten opzichte van Venezuela.

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 7-9 en 12-13). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden van 12 januari 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_en_genderminderheden_20240112.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst legt u vage en inconsistente verklaringen af over wie in Venezuela op de hoogte was van uw geaardheid. U vertelt dat u zich niet openlijk uitte als lesbienne, het verzwegen, u zichzelf inhield en beperkingen oplegde en alles in het geheim deed (CGVS, p. 8-11 en 13). Ook sprak u altijd stiekem af met vriendinnen en zei dat ze gewoon vriendinnen waren (CGVS, p. 8-10). Toch verklaart u reeds sinds een jonge leeftijd en gedurende uw verblijf in Venezuela meermaals aangesproken geweest te zijn over uw geaardheid. Zo vermoedde uw maternale tante L(...) toen u tussen de negen en elf jaar oud was dat u viel op vrouwen vanwege de manier waarop u zich kleedde en geen make-up droeg (CGVS, p. 10-11). Ook kinderen op school vroegen u of u lesbisch was omdat u voetbal speelde (CGVS, p. 11). U vertelt ook dat u in uw onschuld uw zus vertelde dat u op uw juf viel toen u zeven, tien of elf jaar oud was (CGVS, p. 10-11). Bovendien biechtte u het op aan uw moeder voordat u zeventien jaar oud was, omdat u veel tijd doorbracht met een meisje (CGVS, p. 8). Op uw zeventiende kwamen ook uw maternale grootmoeder, nonkels en tantes te weten dat u op vrouwen viel, gezien uw nonkel P(...) u had horen bellen met een jonge vrouw (CGVS, p. 9). Dat uw geaardheid volledig verborgen en niet openlijk beleefd werd, kan op basis van bovenstaande dan ook niet zomaar worden aangenomen.

U verklaarde dat uw geaardheid niet aanvaard werd door uw familie, met name uw moeder en uw oom (CGVS, p. 8-12). U haalde aan dat uw moeder u naar een jongeren detentiecentrum La LOPNNA bracht toen u zeventien jaar oud was (CGVS, p. 8-9). Een van de begeleiders vertelde u dat uw moeder u had aangemeld omdat u rebels was (CGVS, p. 11). U ontkende dit en zei dat u gewoon lesbisch was en niet rebels (CGVS, p. 11). Verder, hebt u er veel gehuild en met enkele andere meisjes gepraat (CGVS, p. 11-12). Op zaterdag kwamen uw zus en tante A(...) u bezoeken (CGVS, p. 11-12). U hebt nooit iets fysiek meegemaakt in La LOPNNA (CGVS, p. 12). Momenteel hebt u geen contact meer met uw moeder (CGVS, p. 4). Verder, vertelt u dat u na het verblijf in La LOPNNA bij uw maternale grootmoeder introk (CGVS, p. 12). Twee weken na uw intrek hoorde uw maternale nonkel P(...) u bellen met een toenmalige vriendin (CGVS, p. 12). Hij vroeg u met wie u sprak en u antwoordde "niemand" (CGVS, p. 12). Hierop nam hij uw telefoon af en sloeg hij u (CGVS, p. 12). In de ochtend vertelde hij uw grootmoeder, tantes en nonkel dat u belde met "een of andere bakvis" (CGVS, p. 12). Daarna vroeg uw oma hem u niet meer zo aan te pakken (CGVS, p. 12). Ze zei dat er geen enkele reden was om u te slaan en dat die dingen op een betere manier geregeld kunnen worden (CGVS, p. 12). U verklaart dat hij u nooit meer heeft geslagen, gezien jullie uit elkaars buurt bleven sindsdien (CGVS, p. 12). U hebt momenteel geen contact meer met uw nonkel P(...) (CGVS, p. 12). Hoewel het bovenstaande feiten ten sterkste betreurt, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U geeft tegelijkertijd aan dat uw zus u aanvaardt en het nooit een probleem vond (CGVS, p. 10). Uw oma beoordeelde u niet, maar ze vond het niet "juist" (CGVS, p. 10). Bovendien nam ze u ook op in haar huis op uw zeventiende (CGVS, p. 5). Daarbij maakten uw nonkel A(...) en tante A(...) geen oordeel over geaardheid (CGVS, p. 10 en 13).

Verder, vertelt u dat u in Venezuela op straat werd blootgesteld aan beledigingen, zoals 'lesbienne' en 'manwif' genoemd te worden (CGVS, p. 12). U stelt dat u niet hand in hand over straat liep met uw vrouwelijke partners (CGVS, p. 12). Ook toen u in 2022 vijf dagen terug ging naar Venezuela, stelt u dat mannen jullie lesbiennes of manwif noemden op straat en de situatie hetzelfde of erger was dan vijf jaar eerder (CGVS, p. 6). Hoewel het CGVS ook deze gebeurtenissen te stelligste betreurt, zijn ook deze niet dermate ernstig dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde bovendien niet dat u ooit een klacht hebt neergelegd tegen dergelijke gebeurtenissen (CGVS, p. 1-14).

Daarbij moet ook worden opgemerkt dat u nooit fysiek bent aangevallen omwille van uw geaardheid in Venezuela, exclusief het incident met uw nonkel P(...) (CGVS, p. 12). U vreest wel dat dit zou kunnen gebeuren (CGVS, p. 12-13). U voegt toe dat jullie een artikel hebben neergelegd waarin staat dat lesbiennes worden aangevallen (CGVS, p. 13; zie administratief dossier, groene map, nr. 8). U wordt echter zelf niet vermeld in het artikel. U vertelt dat u ook verhalen hoorde van lesbiennes in het centrum van de stad en in de discotheken die dingen werden toegeschreeuwd en waar flessen naar werden gegooid (CGVS, p. 13). Voor de rest kan u zich "niets ingrijpend" herinneren dat er is gebeurd (CGVS, p. 13). Een dergelijk artikel dat niets te maken heeft met uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over incidenten waarover u hoorde maar geenszins bij betrokken was, zijn echter allerminst afdoende om ervan uit te kunnen gaan dat u op deze basis een persoonlijke vrees koestert die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofd. Gevraagd of u hetzelfde zou gebeurd zijn, als u naar het centrum of discotheken zou gegaan zijn, stelt u dat u het niet weet omdat u heel angstvallig was destijds en oplette om op sommige plaatsen niet te komen (CGVS, p. 13). Dit kan niet uitklaren waarom het artikel wel iets te maken zou hebben met uw persoonlijke situatie.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u reeds op jonge leeftijd beseftte dat u zich eerder tot vrouwen aangetrokken voelde en u al lang dacht om Venezuela te verlaten omdat u zich ze niet op uw gemak voelde gezien u uw leven en geaardheid moest doodzwijgen, u Venezuela pas verliet op juli 2017 (CGVS, p. 9). Meer nog, u vertelt dat u al langer voor uw vertrek wenste te vertrekken en dat u was uitgenodigd door een vriendin die reeds in Chili woonde, maar dat u bang was en het verhuizen niet aan durfde en door uw ervaringen vaak vastliep (CGVS, p. 9). Daarom stelde u het uit (CGVS, p. 9). Dit getuigt van weinig urgentie. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging.

U bent er aldus niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat er - omwille van uw geaardheid - in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

In verband met de betasting die u meemaakte toen u jong was door een man die een winkel had naast die van uw moeder (CGVS, p. 3 en 8), moet het volgende worden opgemerkt: hoe betreurenswaardig deze gebeurtenis ook moge zijn, is dit element onvoldoende ernstig om als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen daar dit een eenmalig voorval betrof waarbij u van geen verdere problemen getuigt met de dader (CGVS, p. 1-14).

Ten slotte, haalt u ook aan in Chili problemen gekend te hebben in verband met xenofobie, discriminatie en homofobie (CGVS, p. 9-10). U legt ook een foto neer van B(...)’s verwonding op haar kaak na de aanval door Chileense vrouwen op de bus (zie administratief dossier, groene map, nr. 15). Daarover dient echter opgemerkt te worden dat die problemen geen betrekking hebben op uw persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van Venezuela. Uw vrees voor vervolging dient bovendien ten opzichte van uw land van herkomst en nationaliteit, in casu Venezuela, beoordeeld te worden. Zodoende kunnen die problemen in Chili geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Jullie Venezolaanse paspoorten en jullie Venezolaanse identiteitskaarten hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit die niet onmiddellijk wordt betwist (zie administratief dossier, groene map, nummers 1, 2, 4 en 10). Jullie Chileense verblijfsvergunningen, jullie aansluiting bij de sociale zekerheid in Chili, foto’s van uw werk en van B(...)’s werk, alsook B(...) werkaanbeveling van in Chili hebben betrekking op jullie verblijf in Chili en dit verblijf wordt niet onmiddellijk betwist (zie administratief dossier, groene map, nummers 3, 5, 11, 13, 16 en 17). De foto’s van jullie relatie en jullie huwelijksakte hebben betrekking op jullie relatie die niet wordt betwist (zie administratief dossier, groene map, nummers 6 en 14). Het attest inzake de psychologische problemen die u kende in Chili werd hierboven reeds besproken (zie administratief dossier, groene map, nr. 9). Er kan hieruit geen vrees bij terugkeer naar Venezuela uit worden vastgesteld. De foto van B(...)’s verwonding na het incident op de bus in Chili werd hierboven reeds besproken (zie administratief dossier, groene map, nr. 12). Het verslag betreffende xenofobie in Chili en LGBTQI+ situatie in Venezuela werd hierboven ook reeds besproken (zie administratief dossier, groene map, nummers 7 en 8).

Daarnaast legt u foto’s en documenten neer betreffende de alopecia of haaruitvalaandoening van B(...) die ze verklaart te hebben gekregen in 2022 ten gevolge van stress en de depressie die u destijds had (NPO 23/25540B, p. 9; zie administratief dossier, groene map, 12). Deze stukken hebben enkel betrekking op B(...)’s alopecia die niet onmiddellijk wordt betwist. Bovendien kan er geen vrees bij terugkeer naar Venezuela uit worden afgeleid.

Omtrent de medische en psychologische problemen, aangehaald door u en uw partner, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo’n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de

informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Voorts, bent u legaal met uw eigen paspoort van Chili via Spanje naar België gereisd (CGVS, p. 8). U verkreeg uw paspoort op 21 maart 2017 (zie administratief dossier, groene map, nr. 4). U reisde met dit paspoort in 2022 nog heen en terug naar Venezuela, waarover u niet verklaart problemen gehad te hebben met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 6-8).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk

crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van hun middel blijkt dat de verzoekende partijen tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten.

Aangaande het feit dat de verzoekende partijen geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Spanje, lichten zij toe dat zij naar België kwamen omdat eerste verzoekster haar zus reeds sinds 2021 in België verblijft. Het is dan ook een logische keuze om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat zij wanneer nodig kunnen rekenen op de steun van eerste verzoekster haar zus, zo stellen de verzoekende partijen.

Voorts stellen zij dat de motivering van de adjunct-commissaris dat, hoewel hun geaardheid niet wordt ontkend, zij geen gevaar lopen in Venezuela hierdoor, werkelijk alle verbeelding tart. Zij zijn van oordeel dat de adjunct-commissaris de discriminatie die leden van de LGBTQ-gemeenschap op dagdagelijkse basis meemaken in Venezuela minimaliseert. Eerste verzoekster voert aan dat, hoewel zij niet fysiek is aangevallen, “zij en haar partner niet gewoon hand in hand op straat (konden) lopen zonder beledigingen die gemakkelijk zouden kunnen uitlopen tot fysieke aanvallen”. Tweede verzoekster betoogt in dit kader dat, hoewel zij niet fysiek is aangevallen, zij door haar geaardheid een zeer moeilijke periode doorlopen heeft met haar familie en haar moeder haar als ziek beschouwde. Zij stellen dat net omdat zij zo verdoken mogelijk leefden, zij gespaard bleven van aanvallen “die schering in inslag zijn bij homoseksuele koppels die ook maar enige vorm van publieke affectie tonen”.

Voorts stellen zij dat zij naar Chili verhuisden met de hoop op een normaal leven als lesbisch koppel, maar zij ook daar onderworpen werden aan beledigingen en discriminatie. Zij verwijzen naar de COI Focus

“Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden” van 12 januari 2024 en voeren aan dat hieruit blijkt dat *“personen van de LGBTQ gemeenschap behoren tot de “meest kwetsbare leden onder de kwetsbaren”*. Bovendien hekelen zij dat de adjunct-commissaris nergens gewag maakt van de inefficiënte beschermingsmechanismen tegen seksueel georiënteerde haatmisdrijven, waarbij zij opnieuw verwijzen naar voormelde COI Focus, waaruit volgens hen blijkt dat de LGBTQ-gemeenschap evenmin wettelijke bescherming geniet.

Vervolgens voeren de verzoekende partijen aan, onder verwijzing naar algemene informatie, dat de adjunct-commissaris evenmin rekening gehouden heeft met *“de heersende ‘machocultuur’ in Venezuela en de vrouwendiscriminatie die daarmee gepaard gaat”*. De crisis heeft vrouwen financieel, politiek en sociaal kwetsbaar gemaakt en seksueel geweld en discriminatie aan de orde van de dag gesteld, aldus de verzoekende partijen. Zij voeren aan dat er geen rekening werd gehouden met het risico dat zij als vrouw én als lid van de LGBTQ+ gemeenschap lopen.

Verder gaan de verzoekende partijen in op de veiligheidssituatie in Venezuela en stellen zij dat het niet ernstig is om te stellen dat deze voldoende stabiel zou zijn en zij niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij lichten aan de hand van informatie van ACLED toe dat de georganiseerde misdaad in Venezuela is toegenomen en dit bendege geweld als politiek geweld beschouwd moet worden. Tevens wijzen zij op het rapport *“Venezuela – Country Focus”* van EUAA van november 2023 en betogen zij dat in de afgelopen drie jaar criminele activiteiten zoals beroving, ontvoering en afpersing, toenamen.

De verzoekende partijen vragen in hoofddorpe erkend te worden als vluchteling, subsidiair dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en *“uiterst subsidiair”* dat de bestreden beslissingen vernietigd worden.

3.1.2. Als bijlage aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 20 februari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in beide zaken een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en van de veiligheidssituatie in Venezuela in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, waarbij zij verwijst naar de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 26 september 2024 als bijkomende informatiebron.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, daar deze

bepaling betrekking heeft op een volgend verzoek om internationale bescherming en *in casu* in beide zaken een eerste verzoek om internationale bescherming voorligt.

Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te willen keren naar hun land van herkomst, Venezuela, omdat zij er te maken kregen met homofobie. Eerste verzoekster zou haar middelbare school niet afgerond hebben omdat zij er te maken kreeg met homofobie en beledigingen omwille van haar geaardheid. Ook haar familie zou problemen gehad hebben dit te aanvaarden, waardoor zij het ouderlijk huis moest verlaten en gedurende zes maanden geen contact had met haar vader. Eerste verzoekster zou tevens, toen zij haar baas aansprak op homofobe opmerkingen en stelde dat zij tot dezelfde gemeenschap behoorde, ontslagen zijn. Tweede verzoekster zou eveneens problemen gehad hebben in haar familie toen zij erachter kwamen dat zij op vrouwen valt. Haar moeder zou haar naar een jongerendetentiecentrum gebracht hebben omdat zij tweede verzoeksters geaardheid als een ziekte beschouwde. Tweede verzoekster zou nadien bij haar grootmoeder en enkele ooms en tantes gaan wonen zijn, maar werd er evenmin door iedereen aanvaard. De verzoekende partijen verklaren Venezuela te hebben verlaten in 2017 en naar Chili te zijn verhuisd. In mei 2022 zouden zij voor twee weken op vakantie gekomen zijn naar Colombia en Venezuela. Na een kort bezoek aan de familie van eerste verzoekster zouden zij zijn weggestuurd omdat haar familie in de gaten zou zijn gehouden door de FAES. De verzoekende partijen zouden teruggekeerd zijn naar Chili, waar zij in juni 2023 trouwden. In Chili zouden de verzoekende partijen te maken hebben gekregen met xenofobie, beledigingen en homofobie, reden waarom zij het land op 31 juli 2023 verlieten en via Spanje naar België kwamen.

De Raad trekt net zo min als de adjunct-commissaris de verzoekende partijen hun geaardheid in twijfel en benadrukt in navolging van de adjunct-commissaris dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden*" van 12 januari 2024 en het COI-rapport "*Venezuela - Country Focus*" van EUAA van november 2023, blijkt dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, en dat de autoriteiten zich hier eveneens schuldig aan kunnen maken. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn gesteld (COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden*" van 12 januari 2024, p. 11) en dat er evenmin sprake is van gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit (*Ibid.*, p. 15). Bovendien kunnen LGBT zich vrij verenigen, elkaar vrij ontmoeten en kunnen zij zich bij geweld of problemen wenden tot de autoriteiten (*Ibid.*, p. 16). Hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten niet gegarandeerd is gezien de situatie in Venezuela, het vertrouwen in de rechtsstaat zeer laag is en aangiftes niet altijd adequaat worden behandeld (*Ibid.*, p. 16), blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid tegen te gaan (*Ibid.*, p. 14) en heeft Venezuela in dit kader verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend.

De Raad stelt dan ook vast dat er niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming dan ook noodzakelijk blijft. Door dit louter te betwisten en in hun verzoekschriften te wijzen op bepaalde passages uit voormelde COI Focus, slagen de verzoekende partijen er niet in deze genuanceerde analyse om te buigen.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen er niet in slagen *in concreto* een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van hun geaardheid aannemelijk te maken.

De adjunct-commissaris kan worden bijgetreden waar ze in de eerste bestreden beslissing als volgt motiveert in hoofde van eerste verzoekster:

"Vooreerst legt u vage en inconsistente verklaringen af over wie in Venezuela op de hoogte was van uw geaardheid. U vertelt dat u zich niet openlijk uitte als lesbienne, noch hand in hand durfde lopen met een partner of affectie uiten in het openbaar (CGVS, p. 10, 11 en 16). Ook sprak u altijd stiekem af met vriendinnen (CGVS, p. 13-14). Toch verklaart u reeds sinds een jonge leeftijd en gedurende uw verblijf in

Venezuela meermaals aangesproken geweest te zijn over uw geaardheid (CGVS, p. 12-14). Bovendien bleek uw familie op de hoogte van uw geaardheid (zie onder).

U verklaarde dat uw geaardheid niet aanvaard werd door uw familie (CGVS, p. 12). U haalde immers aan dat uw vader gedurende zes maanden niet sprak met u en u uw ouderlijk huis moest verlaten toen u op uw achttiende uw moeder vertelde over uw geaardheid (CGVS, p. 12). Hoewel het CGVS bovenstaande feiten ten sterkste betreurt, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U gaf tegelijkertijd aan dat uw zussen u aanvaard hebben en u uw oudste zus reeds op uw zeventiende in vertrouwen nam hierover (CGVS, p. 12-13). Momenteel respecteren uw ouders u en geven hun mening niet (CGVS, p. 12). Meer nog, u vertelt dat uw moeder in België heeft gezien dat u en uw echtgenote werden bespuugd door iemand in de opvangcentrum en dat dit haar meer inzicht heeft gegeven in de dingen die u (en S(...)) al hebben meegemaakt (CGVS, p. 12-13).

Nog geeft u aan dat u op school problemen had en uitgesloten werd (CGVS, p. 14). U had namelijk het gevoel dat u gebrandmerkt was waardoor u uw middelbare studies niet hebt afgemaakt (CGVS, p. 7, 10 en 14). Nadien vertelt u daarover dat u zich niet meer goed kan herinneren hoe het gebeurde, maar dat u een meisje in vertrouwen had genomen over uw geaardheid en u vermoedt dat zij het aan de leerkracht godsdienst vertelde, gezien die leerkracht plots homofobe opmerkingen begon te maken gericht aan u en enkel u een opstel moest schrijven over de zonde van homoseksualiteit (CGVS, p. 14). Uiteindelijk is de informatie over uw geaardheid uitgekomen waardoor u uw studies hebt afgebroken (CGVS, p. 14). Hierover moet opgemerkt worden dat deze geschetste problemen ook ten zeerste betreurt worden door het CGVS, maar onvoldoende zwaarwichtig zijn teneinde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Daarbij, stelt u te vrezen voor uw eigen welzijn wanneer u bij terugkeer naar Venezuela opnieuw zou willen studeren (CGVS, p. 14). Deze vrees is echter louter hypothetisch en niet zwaarwichtig genoeg om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verder, vertelt u dat u in Venezuela op straat werd blootgesteld aan beledigingen, zoals ziek en lesbische genoemd te worden (CGVS, p. 8-9, 10-11 en 15-16). Mannen op motors hebben u allerlei dingen toegeschreeuwd (CGVS, p. 10). U stelt dat u niet hand in hand over straat kon lopen met uw vrouwelijke partners (CGVS, p. 10 en 15). Tussen 2012 en 2014 of 2015 was u samen met een jonge vrouw genaamd J(...) B(...) (CGVS, p. 13). In haar bijzijn hebt u ook verbale agressie meegemaakt (CGVS, p. 13 en 16). Zo, zaten jullie in 2013 samen in een bar toen er drie dronken mannen binnen kwamen die jullie zeiden dat jullie nog nooit met een echte man waren geweest en daarom waren zoals jullie waren (CGVS, p. 13). Hierop zijn jullie weggegaan (CGVS, p. 13). Ook toen u in 2022 vijf dagen terug ging naar Venezuela, stelt u dat mannen jullie "potten" noemden op straat en de situatie hetzelfde was als vijf jaar eerder (CGVS, p. 16). Hoewel het CGVS ook deze gebeurtenissen te stelligste betreurt, zijn ook deze niet dermate ernstig dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde bovendien niet dat u ooit een klacht hebt neergelegd tegen dergelijke gebeurtenissen (CGVS, p. 1-18). Daarbij moet ook worden opgemerkt dat u nooit fysiek bent aangevallen omwille van uw geaardheid in Venezuela (CGVS, p. 16). U vreest wel dat dit zou kunnen gebeuren (CGVS, p. 16). Gevraagd op wat die vrees is gebaseerd, haalt u aan dat men de agressiviteit voelt en ziet op straat (CGVS, p. 16). U voegt toe dat er in 2019, 2020 of 2021 lesbiennes in uw regio werden aangevallen, waarover u ook een nieuwsartikel neerlegt (CGVS, p. 16; zie administratief dossier, groene map, nr. 8). U wordt echter zelf niet vermeld in het artikel, waardoor het de beoordeling van de commissaris-generaal niet kan veranderen. Een dergelijk artikel dat niets te maken heeft met uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over incidenten waar u geenszins bij betrokken was, zijn echter allerm minst afdoende om ervan uit te kunnen gaan dat u op deze basis een persoonlijke vrees koestert die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Voorts, verklaart u dat u werd ontslagen als zaakvoerder van een snoepwinkel in begin 2016 (CGVS, p. 10, 14-15 en 17). Uw baas maakte homofobe opmerkingen over homoseksuele mannen die werkten in de nabijgelegen kapperszaken (CGVS, p. 17). Na een tijd vroeg u hem waarom hij dit deed aangezien ze ook klanten van de winkel waren (CGVS, p. 17). Hij antwoordde dat u het onverdedigbare verdedigde (CGVS, p. 17). Daarop vertelde u hem dat u zelf ook tot de LGBTQ+ gemeenschap behoort (CGVS, p. 17). Daarna hadden jullie een verhitte discussie en vier dagen later werd u ontslagen (CGVS, p. 17). Verder, moet worden opgemerkt dat uw baas u geen reden gaf voor uw ontslag en dat hij er zelfs voorkeur aan gaf om u nog meer te betalen zodat u geen klacht zou neerleggen (CGVS, p.17). Tussen uw ontslag begin 2016 en uw vertrek uit Venezuela in juli 2017, verkocht u huishoudelijke apparaten via het internet (CGVS, p. 15). In deze job maakte u geen discriminatoire incidenten mee (CGVS, p.15). Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat u de toegang tot de arbeidsmarkt in zijn geheel werd geweigerd op basis van één van de conventiegronden. Daarbij, stelt u dat het onmogelijk zou zijn om een job te vinden bij een terugkeer naar Venezuela (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom het onmogelijk zou zijn, stelt u dat u er niet

aan kan denken om terug te keren naar Venezuela of daar te werken (CGVS, p. 15). U stelt dat als een werkgever erachter komt dat u lesbienne bent, je wordt ontslagen (CGVS, p. 15). Dit is een blote bewering. U staat niet waarom het onmogelijk zou zijn voor u om een job te zoeken of waaruit u besluit dat elke Venezolaanse werkgever op deze manier zou handelen (CGVS, p. 7, 9-11, 12-13). Dat u verklaarde dat uw vorige werkgever uit angst voor een klacht de reden voor uw ontslag niet bekend maakte en u zelf extra betaalde, ondermijnt de aannemelijkheid van bovenstaande verklaringen enkel verder (CGVS, p. 17). Daardoor blijft deze vrees louter hypothetisch. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u inkomsten kon verwerven na uw ontslag in 2016 (zie boven) en dat u in het algemeen verschillende jobs hebt kunnen uitoefenen in Venezuela zonder uw middelbare studies te hebben afgemaakt, waardoor er ook geen concrete indicaties aanwezig zijn dat dit bij terugkeer anders zou zijn.

Daarnaast, stelt u dat u in Venezuela geen verblijfplaats zou kunnen huren als lesbisch koppel indien u uw geaardheid openlijk zou beleven (CGVS, p. 10 en 15). Gevraagd waarom, stelt u dat het lastig is om als homoseksueel koppel iets te huren in Venezuela (CGVS, p. 15). U voegt toe dat u het zelf niet meer hebt meegemaakt omdat u toen reeds het land had verlaten, maar dat het al ingewikkeld lag toen u vertrok en dat u uit het nieuws kan opmaken dat de situatie verslechterd is (CGVS, p. 15). Dit antwoord maakt uw vrees niet concreet en aldus louter hypothetisch. Bovendien toont u niet aan dat u in het verleden ook al dergelijke problemen hebt gekend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u reeds op jonge leeftijd beseftte dat u zich eerder tot vrouwen aangetrokken voelde en u al lang dacht om Venezuela te verlaten omwille van de homofobie die u meemaakte, u Venezuela pas verliet op juli 2017 (CGVS, p. 5-6 en 13-15). Meer nog, u vertelt dat u al langer voor uw vertrek wenste te vertrekken maar dat uw zus een jonge dochter had destijds en u had beloofd bij haar te blijven tot haar eerste levensjaar (CGVS, p. 15). Daarom stelden jullie het moment van vertrek uit (CGVS, p. 15). Dit getuigt van weinig urgentie. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging."

De Raad merkt op dat, waar eerste verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij en tweede verzoekster zo verdoken mogelijk leefden, uit haar verklaringen blijkt dat zowel haar baas als de klanten op de hoogte waren van haar geaardheid, de mensen op school dit wisten, zij vooraleer ze een koppel vormde met tweede verzoekster andere vriendinnen gehad heeft en ook haar familie op de hoogte was (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 7 en 13-14). In dit kader kan er dus bezwaarlijk worden aangenomen dat eerste verzoekster verdoken leefde en haar relatie of geaardheid verborgen hield. Waar eerste verzoekster herhaalt dat zij en tweede verzoekster niet gewoon hand in hand op straat konden lopen zonder beledigingen te krijgen, wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat de beledigingen waaraan eerste verzoekster werd blootgesteld afkeurenswaardig zijn, doch niet dermate ernstig zijn dat zij beschouwd kunnen worden als daden van vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre zij aanvoert dat deze beledigingen "gemakkelijk zouden kunnen uitlopen tot fysieke aanvallen", merkt de Raad op dat verzoekster in het verleden nooit fysiek is aangevallen en de vrees die zij hieraan verbindt niet persoonlijk noch concreet weet te maken, daar zij louter stelt dat ze "de agressiviteit voelt en ziet op straat" (*Ibid.*, p. 16). Bijgevolg slaagt eerste verzoekster er met haar summier en algemeen betoog niet in bovenstaande analyse van de adjunct-commissaris, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

Tevens kan de adjunct-commissaris worden gevolgd waar ze in de tweede bestreden beslissing het volgende uiteenzet in hoofde van tweede verzoekster:

"Vooreerst legt u vage en inconsistente verklaringen af over wie in Venezuela op de hoogte was van uw geaardheid. U vertelt dat u zich niet openlijk uitte als lesbienne, het verzwegen, u zichzelf inhield en beperkingen oplegde en alles in het geheim deed (CGVS, p. 8-11 en 13). Ook sprak u altijd stiekem af met vriendinnen en zei dat ze gewoon vriendinnen waren (CGVS, p. 8-10). Toch verklaart u reeds sinds een jonge leeftijd en gedurende uw verblijf in Venezuela meermaals aangesproken geweest te zijn over uw geaardheid. Zo vermoedde uw maternale tante L(...) toen u tussen de negen en elf jaar oud was dat u viel op vrouwen vanwege de manier waarop u zich kleedde en geen make-up droeg (CGVS, p. 10-11). Ook kinderen op school vroegen u of u lesbisch was omdat u voetbal speelde (CGVS, p. 11). U vertelt ook dat u in uw onschuld uw zus vertelde dat u op uw juf viel toen u zeven, tien of elf jaar oud was (CGVS, p. 10-11). Bovendien biechtte u het op aan uw moeder voordat u zeventien jaar oud was, omdat u veel tijd doorbracht met een meisje (CGVS, p. 8). Op uw zeventiende kwamen ook uw maternale grootmoeder, nonkels en tantes te weten dat u op vrouwen viel, gezien uw nonkel P(...) u had horen bellen met een jonge vrouw (CGVS, p. 9). Dat uw geaardheid volledig verborgen en niet openlijk beleefd werd, kan op basis van bovenstaande dan ook niet zomaar worden aangenomen.

U verklaarde dat uw geaardheid niet aanvaard werd door uw familie, met name uw moeder en uw oom (CGVS, p. 8-12). U haalde aan dat uw moeder u naar een jongeren detentiecentrum La LOPNNA bracht

toen u zeventien jaar oud was (CGVS, p. 8-9). Een van de begeleiders vertelde u dat uw moeder u had aangemeld omdat u rebels was (CGVS, p. 11). U ontkende dit en zei dat u gewoon lesbisch was en niet rebels (CGVS, p. 11). Verder, hebt u er veel gehuild en met enkele andere meisjes gepraat (CGVS, p. 11-12). Op zaterdag kwamen uw zus en tante A(...) u bezoeken (CGVS, p. 11-12). U hebt nooit iets fysiek meegemaakt in La LOPNNA (CGVS, p. 12). Momenteel hebt u geen contact meer met uw moeder (CGVS, p. 4). Verder, vertelt u dat u na het verblijf in La LOPNNA bij uw maternale grootmoeder introk (CGVS, p. 12). Twee weken na uw intrek hoorde uw maternale nonkel P(...) u bellen met een toenmalige vriendin (CGVS, p. 12). Hij vroeg u met wie u sprak en u antwoordde "niemand" (CGVS, p. 12). Hierop nam hij uw telefoon af en sloeg hij u (CGVS, p. 12). In de ochtend vertelde hij uw grootmoeder, tantes en nonkel dat u belde met "een of andere bakvis" (CGVS, p. 12). Daarna vroeg uw oma hem u niet meer zo aan te pakken (CGVS, p. 12). Ze zei dat er geen enkele reden was om u te slaan en dat die dingen op een betere manier geregeld kunnen worden (CGVS, p. 12). U verklaart dat hij u nooit meer heeft geslagen, gezien jullie uit elkaars buurt bleven sindsdien (CGVS, p. 12). U hebt momenteel geen contact meer met uw nonkel P(...) (CGVS, p. 12). Hoewel het bovenstaande feiten ten sterkste betreurt, beperkt dit zich tot een familiale kwestie en kan dit daarom niet gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet. U geeft tegelijkertijd aan dat uw zus u aanvaardt en het nooit een probleem vond (CGVS, p. 10). Uw oma beoordeelde u niet, maar ze vond het niet "juist" (CGVS, p. 10). Bovendien nam ze u ook op in haar huis op uw zeventiende (CGVS, p. 5). Daarbij maakten uw nonkel A(...) en tante A(...) geen oordeel over geaardheid (CGVS, p. 10 en 13).

Verder, vertelt u dat u in Venezuela op straat werd blootgesteld aan beledigingen, zoals 'lesbienne' en 'manwif' genoemd te worden (CGVS, p. 12). U stelt dat u niet hand in hand over straat liep met uw vrouwelijke partners (CGVS, p. 12). Ook toen u in 2022 vijf dagen terug ging naar Venezuela, stelt u dat mannen jullie lesbiennes of manwif noemden op straat en de situatie hetzelfde of erger was dan vijf jaar eerder (CGVS, p. 6). Hoewel het CGVS ook deze gebeurtenissen te stelligste betreurt, zijn ook deze niet dermate ernstig dat zij kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde bovendien niet dat u ooit een klacht hebt neergelegd tegen dergelijke gebeurtenissen (CGVS, p. 1-14).

Daarbij moet ook worden opgemerkt dat u nooit fysiek bent aangevallen omwille van uw geaardheid in Venezuela, exclusief het incident met uw nonkel P(...) (CGVS, p. 12). U vreest wel dat dit zou kunnen gebeuren (CGVS, p. 12-13). U voegt toe dat jullie een artikel hebben neergelegd waarin staat dat lesbiennes worden aangevallen (CGVS, p. 13; zie administratief dossier, groene map, nr. 8). U wordt echter zelf niet vermeld in het artikel. U vertelt dat u ook verhalen hoorde van lesbiennes in het centrum van de stad en in de discotheken die dingen werden toegeschreeuwd en waar flessen naar werden gegooid (CGVS, p. 13). Voor de rest kan u zich "niets ingrijpend" herinneren dat er is gebeurd (CGVS, p. 13). Een dergelijk artikel dat niets te maken heeft met uw persoonlijke situatie en uw verklaringen over incidenten waarover u hoorde maar geenszins bij betrokken was, zijn echter allerminst afdoende om ervan uit te kunnen gaan dat u op deze basis een persoonlijke vrees koestert die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofd. Gevraagd of u hetzelfde zou gebeurd zijn, als u naar het centrum of discotheken zou gegaan zijn, stelt u dat u het niet weet omdat u heel angstvallig was destijds en oplette om op sommige plaatsen niet te komen (CGVS, p. 13). Dit kan niet uitklaren waarom het artikel wel iets te maken zou hebben met uw persoonlijke situatie.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u reeds op jonge leeftijd beseftte dat u zich eerder tot vrouwen aangetrokken voelde en u al lang dacht om Venezuela te verlaten omdat u zich ze niet op uw gemak voelde gezien u uw leven en geaardheid moest doodzwijgen, u Venezuela pas verliet op juli 2017 (CGVS, p. 9). Meer nog, u vertelt dat u al langer voor uw vertrek wenste te vertrekken en dat u was uitgenodigd door een vriendin die reeds in Chili woonde, maar dat u bang was en het verhuizen niet aan durfde en door uw ervaringen vaak vastliep (CGVS, p. 9). Daarom stelde u het uit (CGVS, p. 9). Dit getuigt van weinig urgentie. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging."

Waar tweede verzoekster betoogt dat zij en haar partner "zo verdoken mogelijk leefden in hun relatie en veel publieke plaatsen vermeden" en zij daardoor "gespaard (zijn) van aanvallen die schering in inslag zijn bij homoseksuele koppels die ook maar enige vorm van publieke affectie tonen", merkt de Raad op dat tweede verzoekster hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geen eenduidige verklaringen aflegde, daar ze enerzijds stelt dat ze zich niet openlijk uitte, het verzweg en alles in het geheim deed, maar anderzijds stelt dat ze reeds verschillende keren was aangesproken over haar geaardheid en haar familie hier tevens van op de hoogte was, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster, p. 8-13). Tweede verzoekster maakt dan ook niet helder dat en in welke mate zij haar relatie

effectief verborgen hield om zich te behoeden voor eventuele fysieke aanvallen. Verder voert verzoekster aan dat zij een zeer moeilijke tijd doorlopen heeft met haar familie en zij door haar moeder naar een jongerendetentiecentrum gestuurd werd. Te dezen merkt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris op dat tweede verzoekster inderdaad verklaart dat zowel haar moeder als enkele van haar tantes en ooms haar geaardheid niet aanvaardden en dat hoewel dit ten sterkste betreurd wordt, dit een familiale kwestie is die niet gelijkgesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit tweede verzoeksters verklaringen dat haar zus dit nooit een probleem vond, haar oma dit niet beoordeelde en haar nonkel A. en tante A. evenmin een oordeel velden (*Ibid.*, p. 10 en 13). Aldus slaagt tweede verzoekster er niet in de bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, om te buigen.

Waar de verzoekende partijen er opnieuw op wijzen dat zij in Chili ook onderworpen zijn aan beledigingen en discriminatie omwille van hun geaardheid, wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat de verzoekende partijen hun vrees voor vervolging ten opzichte van hun land van herkomst en nationaliteit, *in casu* Venezuela, beoordeeld dient te worden. Aldus kunnen de problemen die zij in Chili kenden, hoewel deze niet betwist worden, geen ander licht werpen op het voorgaande.

Voorts acht de Raad het in de bestreden beslissingen opgeworpen motief omtrent het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Spanje bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

Wat betreft de verzoekende partijen hun algemene verwijzing naar de 'machocultuur' in Venezuela en de discriminatie van vrouwen die hiermee samen gaat, waarbij zij benadrukken dat zij een risico lopen als vrouw en als lid van de LGBT-gemeenschap, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. De verzoekende partijen kunnen er niet mee volstaan louter te verwijzen naar algemene informatie in dit verband, zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken.

Verder motiveert de adjunct-commissaris in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt in hoofde van eerste verzoekster:

“Daarenboven, dient ook nog opgemerkt te worden dat uw ouders, twee zussen B(...) en S(...), B(...) partner J(...) en S(...)’s partner W(...) (respectievelijk CGVS (...); CGVS (...); CGVS (...); CGVS (...); CGVS (...) en CGVS (...)) Venezuela zijn ontvlucht en in België internationale bescherming hebben verzocht (CGVS, p. 4). Zij hadden problemen met FAES (CGVS, p. 4, 6 en 17). U haalt in dit verband geen enkele persoonlijke vrees aan (CGVS, p. 4). U wordt namelijk gevraagd of u bij een terugkeer naar Venezuela problemen zou krijgen met FAES, waarop u antwoordt dat u het niet weet (CGVS, p. 17). Bovendien hebt u zelf toen u vijf dagen in Venezuela was in 2022 geen problemen ervaren met FAES (CGVS, p. 17). Gevraagd kort uit te leggen wat uw oudere zus B(...) problemen waren met FAES, geeft u toe dat u er niet zo bij betrokken was en dat uw zus en moeder u niet hebben verteld wat zij hebben meegemaakt (CGVS, p. 17). U denkt te weten dat uw oudere zus werd afgeperst voor geld (CGVS, p. 18). U weet echter niet waarom ze werd afgeperst (CGVS, p. 18). Het feit dat u hier allemaal niets over weet, toont enkel verder aan dat uit de problemen van uw familieleden geenszins een vrees in uw hoofde kan worden afgeleid. Mocht dat immers het geval zijn, kan verwacht worden dat u hier op zijn minst meer informatie over zou hebben.”

Tevens motiveert de adjunct-commissaris in de tweede bestreden beslissing terecht als volgt in hoofde van tweede verzoekster:

“In verband met de betasting die u meemaakte toen u jong was door een man die een winkel had naast die van uw moeder (CGVS, p. 3 en 8), moet het volgende worden opgemerkt: hoe betreurenswaardig deze gebeurtenis ook moge zijn, is dit element onvoldoende ernstig om als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen daar dit een eenmalig voorval betrof waarbij u van geen verdere problemen getuigt met de dader (CGVS, p. 1-14).”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschriften geen poging ondernemen deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting aandacht vragen voor hun psychologische problemen, weerleggen zij vooreerst niet dat de beoordeling hiervan een exclusieve bevoegdheid van de Dienst

Vreemdelingenzaken is en dat hiervoor de procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangewend. Verder dient erop te worden gewezen dat de psychologische problemen van de verzoekende partijen terdege in rekening werden genomen bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming. De motivering dienaangaande in hoofde van eerste verzoekster luidt als volgt:

“U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat u en uw partner veel hebben meegemaakt en u daardoor nog werkt aan uw mentale gezondheid (CGVS, p. 2). U staat momenteel op de wachtlijst voor afspraak met een psycholoog in België (CGVS, p. 2). U legt geen psychologische documenten of attesten neer omtrent uw psychologische toestand. U legt wel foto’s en documenten neer betreffende uw alopecia of haaruitvalaandoening die u verklaart te hebben gekregen in 2022 ten gevolge van stress en de depressie die S(...) destijds had (CGVS, p. 9; zie administratief dossier, groene map, 12). Deze stukken hebben enkel betrekking op uw alopecia die niet onmiddellijk wordt betwist. Ze stellen echter niet van wanneer tot wanneer u leed aan alopecia en of u er momenteel nog aan lijdt. U verklaart zelf dat u ervoor in behandeling bent geweest (CGVS, p. 9). U verklaart tevens niet tijdens het persoonlijk onderhoud hier momenteel nog problemen mee te hebben, noch dat u op het moment van dit persoonlijke onderhoud lijdt aan psychische problemen die uw capaciteiten zouden aantasten om deel te nemen aan het standaardprocedureverloop (CGVS, p. 1-18). Uit uw verklaringen kan verder geen procedurele nood in uw hoofde worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (CGVS, p. 1-18). U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”.

De motivering dienaangaande in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

“U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat u stress ervaart omdat u herinneringen zal moeten oprakelen die u liever met rust had gelaten (CGVS, p. 2). U ging in 2022 in Chili gedurende drie maanden naar een psycholoog (CGVS, p. 2-3). In België staat u op een wachtlijst voor een afspraak met een psycholoog (CGVS, p. 3). Ondanks deze elementen verklaart u zich bij aanvang van het persoonlijk onderhoud goed te voelen (CGVS, p. 2). U legt tevens een attest neer van uw psychiater (zie administratief dossier, groene map, nr. 9). Er wordt aangegeven dat u leed onder angst naar aanleiding van een xenofobe en homofobe gebeurtenis op het werk. U volgde hiervoor drie maanden psychotherapie van juni tot oktober 2022. Er wordt aangegeven dat u op het moment van het intakegesprek symptomen vertoont een klinisch onbehagen veroorzaken met impact op uw levenskwaliteit en verschillende domeinen van functionaliteit (achteruitgang cognitieve functie en sociale en fysieke functionaliteit). Er wordt tevens de prognose geponeerd dat u bij herstelling van 70 percent van uw symptomen door therapie en medicatie, er in zou slagen om mentaal te herstellen en uw normale activiteiten opnieuw aan te halen. Er kan dan ook op basis van dit attest niet aangenomen worden dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, ongeveer twee jaar later, nog zou lijden onder dezelfde symptomen en deze uw capaciteiten zouden aantasten om deel te nemen aan het standaardprocedureverloop. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel op de DVZ als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed. Er moet tevens worden opgemerkt dat tijdens het volledige verdere verloop van het interview u op geen enkel ogenblik melding maakt van psychologische problemen, noch van concrete geheugenproblemen (CGVS 2024, p. 2-14). Aldus blijkt niet dat uw psychische problematiek het normale verloop van de asielpcedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothetheerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p. 1-14). U geeft bij afloop van het persoonlijk onderhoud ook aan dat u de kans kreeg om uw vluchtmotieven uiteen te zetten en maakt bij afloop geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 14). U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen opmerkingen gemaakt over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De verzoekende partijen laten bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid in hun verzoekschriften en doen er derhalve geen afbreuk aan. Zij brengen verder geen stukken bij waaruit blijkt dat zij op heden met ernstige psychologische problemen kampen die bijzondere aandacht vergen.

De door de verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet wijzigen. Hun Venezolaanse paspoorten en identiteitskaarten hebben louter betrekking op hun identiteit en nationaliteit, die *in casu* niet worden betwist (AD, stuk 5 + B, 'Documenten', nrs. 1, 2, 4 en 10). Hun Chileense verblijfsvergunningen, hun aansluiting bij de sociale zekerheid in Chili, foto's van hun werk en eerste verzoeksters werkaanbeveling in Chili hebben enkel betrekking op hun verblijf in Chili, wat evenmin ter discussie staat (*Ibid.*, nrs. 3, 5, 11, 13, 16 en 17). De foto's van de verzoekende partijen hun relatie en hun huwelijksakte staven enkel hun relatie en huwelijk (*Ibid.*, nrs. 6 en 14). Wat betreft het verslag inzake xenofobie in Chili en het artikel over de LGBTQI+-situatie in Venezuela, merkt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris op dat deze louter algemeen van aard zijn en geen betrekking hebben op de verzoekende partijen hun persoonlijke situatie (*Ibid.*, nrs. 7 en 8). Aangaande de foto van eerste verzoeksters verwonding aan haar kaak na een incident met een Chileense vrouw op de bus, dient de Raad vast te stellen dat dit geen betrekking heeft op haar persoonlijke vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Venezuela (*Ibid.*, nr. 15). Wat betreft de foto's en stukken van de alopecia die eerste verzoekster verklaart te hebben gekregen ten gevolge van de stress en de depressie die tweede verzoekster destijds had, dient de Raad vast te stellen dat dit niet wordt betwist, doch hieruit geen vrees bij terugkeer kan worden afgeleid (*Ibid.*, nr. 12). Ten slotte legt tweede verzoekster een attest neer van een psychiater waarin staat dat ze leed onder de angst naar aanleiding van een xenofobe en homofobe gebeurtenis op het werk en van juni tot oktober 2022 psychotherapie volgde (*Ibid.*, nr. 9). Dit attest, dat betrekking heeft op de Chileense arbeidscontext, kan niet staven dat tweede verzoekster op heden met psychische problemen kampt, noch dat zij bij terugkeer naar Venezuela geen gepaste psychologische hulp kan krijgen indien nodig. Hoe dan ook dient te worden herhaald dat, in zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat ze in Venezuela niet de gepaste medische behandelingen en zorgen kunnen krijgen en om die reden aldaar blootgesteld zijn aan een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling, de beoordeling van dit risico uitsluitend toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de verzoekende partijen zich dienen te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren ter terechtzitting aan dat de Venezolaanse autoriteiten personen die het land verlaten hebben en er vervolgens naar terugkeren als verraders beschouwen en stellen dat dit een bijkomend probleem is. Te dezen wordt in de bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd:

"Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming."

De verzoekende partijen brengen geen concrete elementen of argumenten aan tegen bovenstaande pertinente motieven en doen er derhalve geen afbreuk aan. Zij betwisten verder niet dat zij na hun vertrek uit Venezuela in 2017 vanuit Chili nog heen en weer gereisd zijn naar Venezuela in 2022 met hun paspoorten en toen geen problemen hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst hebben verlaten, dan wel er niet meer naar kunnen of willen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren omwille van hun geaardheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

De verzoekende partijen betwisten verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zouden zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat de verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.4.3. Tevens wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat uit de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd niet blijkt dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de landeninformatie waarnaar de adjunct-commissaris verwijst, zijn deugdelijk en pertinent. De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift naar algemene informatie die in lijn ligt met of dezelfde is als die waarop de analyse in de bestreden beslissingen is gebaseerd, en doet er derhalve geen afbreuk aan. Het betoog dat zwaarbewapende en sterk georganiseerde bendes betrokken zijn bij drugshandel, afpersing, ontvoeringen en huurmoorden en het bendegeweld als politiek geweld dient beschouwd te worden, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het crimineel geweld in Venezuela in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

De Raad merkt op dat deze analyse stand houdt in het licht van de informatie vervat in de COI Focus “Venezuela: situatieschets” van 26 september 2024 waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota’s die op 20 februari 2025 werden neergelegd door de verwerende partij.

Nergens kan uit de beschikbare landeninformatie blijken dat er in de deelstaat Lara, vanwaar de verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn (AD, stuk 7 + B, verklaring DVZ eerste verzoekster, vraag 5 en verklaring DVZ tweede verzoekster, vraag 5), sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar de verzoekende partijen “*uiterst subsidiair*” vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT